

ÆRESORD

Ann Tatlock

Lunde Forlag

Art.nr. 101815

Innbundet

Vanlig pris kr 298,-

Medlemspris kr 260,-**Avbestillingsfrist 24.01.**

Bokutsendelse: uke 4–5

FORFATTEREN**Ann Tatlock**

- Priseløst og kritikerrost amerikansk forfatter av åtte romaner.

- Tidligere bøker på norsk: *Så jeg ikke går meg vill* (2007), *Kjenne at noe er sant* (2007), *Mitt eget rom* (2008), *Alt som er skjult* (2008) og *Tilbake igjen* (2009).

- Bor med ektemann, datter (13) og far (86) i Asheville i Nord-Carolina.

- Har egen hjemmeside:

AnnTatlock.com

Drømmer som er tunge å bære

I den kritikerroste romanen *Æresord* lærer elleveåringen Roz mye av den eksentriske gamle kvinnen Tillie.

Hovedboken denne gangen er *Æresord* av velkjente og godt likte Ann Tatlock. Romanen forteller om Roz (11 år) og familien hennes, som er på flukt på Roz' voldelige far. Men idet de installerer seg i sitt nye hjem i Mills River, slår den forrige eieren, Tillie Monroe, seg ned på verandaen deres. Sønnene hennes har solgt huset og sendt moren på gamle hjem, men fyrverkeriet Tillie er fast bestemt på at hun vil dø der hun har levd.

Samtidig oppdager Roz at faren har kommet etter dem til Mills River. Han viser seg imidlertid bare for elleveåringen. Faren lover Roz at han skal forandre seg og få samlet familien igjen. Men kan datteren stole på ham?

Luft under vingene

Roz får også en ny venninne, Mara. På mange måter er jentene forskjellige, men de finner ett viktig likhetspunkt: Begge bærer på dype hemmeligheter. Nå inngår Roz og Mara en «ti kniver i hjertet»-pakt om aldri å fortelle andre om disse hemmelighetene.

– Hovedbudskapet i *Æresord* er at ikke alt som ser bra ut, er bra. Ikke alt vi ønsker for vårt liv, er i samsvar med Guds gode vilje for oss. Noen drømmer tynger oss bare ned. Det er først når vi kvitter oss med disse drømmene at vi virkelig kan få luft under vingene, sier Ann Tatlock.

Hun har brukt over tjue år på å skape *Æresord*. Det hele begynte mens Tatlock var redaktør i Billy Graham-bladet *Decision*. Da meldte Tillie Monroe seg i Tatlocks fantasi:

Snakker med Tillie

– Jeg prøvde tidlig å plassere henne i en annen roman, men det fungerte ikke. 'Tiden er ikke inne,' sa Tillie

til meg; ja da, romankarakterene mine snakker med meg! Mange år senere dukket Tillie så opp igjen og sa: 'Greit, nå er tiden inne.' Jeg så henne for meg der hun satt på en veranda og leste avisen. Siden hun ikke lenger eide det huset, spurte jeg henne hva hun gjorde på noen andres veranda. Derfra tok historien av, forteller Tatlock.

– *Tillie er jo ganske eksentrisk. Har du hatt noen levende modeller for henne?*

– Eksentrisk er akkurat det ordet jeg bruker for å beskrive henne! Og det hadde jo vært moro å ha en Tillie i sitt liv. Men beklager, jeg har aldri møtt noen som likner på henne. Hun er fullt og helt et produkt av min fantasi, sier Tatlock.

Kritikerne anbefaler *Æresord*

«Anbefales på det varmeste. En bok som må leses.»

Novel Journey

«Tatlock vever sine historier slik at leserne blir dypt rørt og sitter igjen med mye ettertanke. *Æresord* lever opp til dette.»

CBA

«En levende beretning. Dypt gripende og rørende.»

Publishers Weekly

«Tatlock fortsetter å overgå seg selv. Selv om *Æresord* beveger seg i et behagelig tempo, er romanen pepret med spenning. Anbefales.»

Booklist

Utdrag fra *Æresord*

Vi hadde ikke bodd mer enn en uke i huset i MacDowell Street da en fremmed plutselig en dag satt og leste avisen på verandaen vår. Wally fikk øye på henne først, siden det var jobben hans å hente inn avisen fra de lave greinene på blågrana.

«Muttern, det er ei gammel dame ute på verandaen!»

Mamma sto ved komfyren. I stekepanna freste baconbiter som hun dyttet rundt med stekespaden. «Hva er det hun vil? Selger hun noe?» ropte hun tilbake.

«Trur ikke det,» sa Wally. «Hu bare sitter der og leser avisa.»

«Avisen *vår*?»

«Ja, jeg trur i hvert fall det er avisa vår.»

«Hva er det nå, da?» mumlet mamma. Hun trakk panna av platen og knyttet av seg forkleet. Da hun snudde seg, så jeg glimtet av frykt i øynene hennes. Jeg hadde sett det før; det kom hver gang mamma ikke visste hva hun hadde i vente, noe som hendte ganske ofte i det gamle huset vårt i Minnesota. Men ikke på grunn av fremmede.

«Kan jeg hjelpe deg?» Mammans stemme var anstrengt, omtrent som når hun prøver å la være å skrike til en av oss ungene. Hun ventet litt. Så gjentok hun, en tanke mer anstrengt: «Kan jeg hjelpe deg med noe?»

Den fremmede brettet sammen avisen og la den i fanget. «Nei, kjære deg, jeg tror ikke det.» Munnviken trakk seg opp i et svakt smil. «Men takk skal du ha.»

Mamma stivnet, og alle trekene hennes beveget seg liksom inn mot midten av ansiktet. «Vel,» sa hun, «kan jeg få spørre hva det er du gjør på verandaen min?»

«Jeg bare sitter litt,» sa den gamle kvinnen, som om vi hadde kommet over henne mens hun tok en pust på en benk i parken. «Uansett,» fortsatte hun, «er det ikke din veranda. Den er min.»

«Jeg er redd jeg er nødt til å be deg gå, og hvis du ikke gjør det, må jeg ringe politiet.»

Den gamle damen tok bena ned fra rekkverket, og jeg trodde kanskje hun ville reise seg og gå sin vei, men det gjorde hun ikke. I stedet sa hun stille: «Nå vel, jeg hadde helst sett at du ikke gjorde det.»

«Du gir meg jo ikke noe valg. Du har tatt deg inn på privat eiendom.»

«Jeg kan si det samme om deg.»

Mamma gjorde store øyne. «Hva mener du med det?»

«Loven sier kanskje at du eier dette huset, men det har alltid vært mitt.»

«Muttern,» ropte Wally gjennom nettingdøren, «vil du jeg skal ringe purken?»

Mamma foldet hendene og klemte fingrene hardt sammen. «Nei, ikke ennå, Wally, vent litt.» Så sa hun til damen: «Jeg vil gi deg en mulighet til å gå uten noe bråk.»

Den gamle damen så ikke på mamma lenger. Nå så hun ut på gaten, men jeg hadde en følelse av at det var noe helt annet enn gaten hun så.

Da hun snakket, var stemmen lav og jevn. «Mannen min bygde dette huset til meg i 1917. Bygde det med sine egne hender. Og ser du disse to hendene her?»

Hun holdt opp hendene sine, store mannfolkender. Mamma nikket motvillig.

«Disse hendene hjalp ham. Jeg la gulybelegg, kittet, malte rommene, la tapet. Ross og jeg bygde dette stedet sammen.»

En liten muskel beveget seg i kjeven til mamma. «Jeg skjønner.»

«Jeg var nygift da jeg kom hit, bare tjue år. Jeg fikk ungene mine her. Bodde her så lenge jeg var gift. Så mannen min døde oppe i soverommet vårt i andre etasje.»

«Å, flott,» sa Wally og så på meg. «En eller annen gamling daua oppe.»

Kritikeryndlingen Tatlock

Både norske og amerikanske bokanmeldere har et godt øye til Ann Tatlock.

– Hun har fortellerglede og medfølelse i rikt monn. Språket er avstemt, rolig og poetisk, fritt for svulstige bløddmer, har *Vårt Land* skrevet om henne.

– Tatlock er en av de bedre ordsmedene blant kristne romanforfattere. Hennes vakre prosa minner leserne om hvorfor det er en glede å nyte nettopp Tatlocks historier, mener *Publishers Weekly*.

Om en av Talocks tidligere bøker har *Dagen* konkludert:

– Beretningen og språket er så betagende og flytende at det griper sterkt fra først til sist.